"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏବେ ତୁମର ଡାକରାର ଶୁଣାଣି ହୋଇଛି, ଶେଷରେ ସେହିଦିନ ଆସିଗଲା ଯେଉଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେଉଛ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ହାରିବା ଏବଂ ଜିତିବା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଏଭଳି କେଉଁ ଏକ ଭ୍ରଷ୍ଟ କର୍ମ ରହିଛି ଯାହା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଦୁଃଖୀ କରୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- "ଜୁଆ" । ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଭିତରେ ଜୁଆ ଖେଳିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଥାଏ, ଏହା ଏକ ଭ୍ରଷ୍ଟ କର୍ମ ଅଟେ ।କାହିଁକି ନା ଏଥିରେ ହାରିଲେ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଜିତିଲେ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ହେଲା — ପିଲାମାନେ ଦୈବୀ କର୍ମ କର । ଏଭଳି କୌଣସି କର୍ମ କର ନାହିଁ ଯେଉଁଥିରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ ହେବ । ସର୍ବଦା ବେହଦର ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର ।

ଗୀତ:- ଆଖିର ୱହ ଦିନ ଆୟା ଆଜ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଡବଲ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିବାକୁ ପଡିବ ଡବଲ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପ୍ରଥମତଃ ସୁପ୍ରିମ ଆତ୍ମା ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଦାଦା ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ବି ଡବଲ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ଆମେ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ । ଶାନ୍ତି ଦେଶର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଏଠାକୁ ଏହି ସ୍ଥୂଳ ଦେଶକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ । ଏହି କଥାସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ଶେଷରେ ସେହି ଦିନ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିଛି, ଯେବେ ଭଗବାନ ଡାକରା ଶୁଣିଛନ୍ତି । କେଉଁ ଶୁଣାଣୀ ? କହିଥା'ନ୍ତି ବାବା ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦିଅ ।ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ହିଁ ପସନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି ।ବାବା ମଧ୍ୟ ଗରୀବର ବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ଭାରତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଗରୀବ ଅଟେ ।ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସାହୁକାର ଥିଲୁ ।ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣୁଛ ।ବାକି ତ ସବୁ କଳିଯୁଗୀ ଜଙ୍ଗଲରେ ଅଛନ୍ତି ।ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।ତାଙ୍କର ମତ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ।ଭଗବାନୁବାଚ — ଅଟେ ନା । ମନୁଷ୍ୟ ତ ରାମ ରାମର ଏପରି ଧ୍ୱନି କରିଥା'ନ୍ତି ଯେପରି ନିରନ୍ତର ବାଜା ବାଜୁଛି ।ତେବେ ରାମ ତ ତ୍ରେତୟାର ରାଜା ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମହିମା ବହୁତ ଥିଲା । ୧୪ କଳା ଥିଲା ।୧୬ କଳାରୁ ଦୁଇ କଳା କମ୍ ।ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଗାୟନ କରିଥାନ୍ତି ରାମ ରାଜା, ରାମ ପ୍ରଜା... ତୁମେ ସାହୁକାର ହେଉଛ ନା ।ରାମଙ୍କଠାରୁ ବେଶୀ ସାହୁକାର ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଥିଲେ ।ରାମ ରାଜା-ରାମ ପ୍ରଜା... ରାଜାଙ୍କୁ । ଅନ୍ନଦାତା କହନ୍ତି ।ବାବା ମଧ୍ୟ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ସବୁକିଛି ଦେଉଛନ୍ତି ।ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିଥାନ୍ତି ।ସେଠାରେ କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ନାହିଁ, ଯାହା ପାଇଁ ପାପ କରିବାକୁ ପଡିବ ।ସେଠାରେ ପାପର ନାମ ନଥାଏ ।ଅଧାକଳ୍ପ ହେଲା ଦୈବୀରାଜ୍ୟ ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ହେଲା ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ ।ଅସୁର ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ ଅଭିମାନ ଅଛି, ୫ ବିକାର ଅଛି ।

ଏବେ ତୁମେ ଆସିଛ ନାବିକ ଅଥବା ବଗିଚାର ମାଲିକଙ୍କ ପାଖକୁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛୁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବସି-ବସି ଭୁଲି ଯାଉଛ । ଭଗବାନ ଯେଉଁ ଆଜ୍ଞା ଦେଉଛନ୍ତି ତାକୁ ମାନିବା ଦରକାର ନା । ପ୍ରଥମେ ତ ସେ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବା ଦରକାର ନା । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ପକ୍କା-ପକ୍କା ୟାଦ କର । ଏହି ଅକ୍ଷର ମନେ ପକାଇଲେ ନଉକା ପାରି ହୋଇଯିବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ତୁମେ ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେଉଛ । ଏହି ଦୁନିଆ ତ ପତିତ ଦୁଃଖୀ ଅଟେ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ କୁହାଯାଇଛି ସୁଖଧାମ । ପିଲାମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ, ଶିବବାବା, ଭଗବାନ ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଆମେ ଛାତ୍ର ଅଟୁ । ସେ ପିତା ବି ଅଟନ୍ତି, ଟିଚର ବି ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ପାଠ ମଧ୍ୟ ଭଲ ରୂପେ ପଢିବା ଦରକାର । ଦୈବୀ କର୍ମ ମଧ୍ୟ କରିବା ଦରକାର । କୌଣସି ଭ୍ରଷ୍ଟ କର୍ମ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଭ୍ରଷ୍ଟ କର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଜୁଆ ବି ଆସିଯାଉଛି । ଏହା ବି ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । ହାରିଲେ ଦୁଃଖ ହେବ, ଜିତିଲେ ଖୁସୀ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମାୟାଠାରୁ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ହାରିଯାଇଛ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଲମ୍ବା ସମୟର ଜୟ ପରାଜୟର ଖେଳ ଅଟେ । ୫ ବିକାର ରୂପୀ ରାବଣଠାରୁ ହାରିଯିବା ହିଁ ପରାଜୟ ଅଟେ, ଏବେ ତା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଅଛି । ମାୟାଠାରୁ ହାରିବା ହିଁ ପରାଜୟ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ବିଜୟ ହେବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜୁଆ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଛାଡିଦେବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ବେହଦର ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଦରକାର । କୌଣସି ବି ଏଭଳି କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ, ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପର ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇଲାବାଲା ବାବା ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି । ସେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ କେବଳ ବାବା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ନୁହଁନ୍ତି । ରାବଣ ବି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ, ଅଧାକଳ୍ପ ରାମରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏବେ ସେସବୁ ସ୍ଥୂଳ ବିନାଶୀ କଥାକୁ ଛାଡି ଅବିନାଶୀ ସେବାରେ ଲାଗିଯିବାର ଅଛି । ନାବିକ

ଆସିଛନ୍ତି । ଶେଷରେ ସେହିଦିନ ତ ଆସିଛି ନା । ଡାକରାର ଶୁଣାଣୀ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ବହୁତ ଧକ୍କା ଖାଇଛ । ପତିତ ହୋଇଛ । ପବିତ୍ର ଭାରତ ଶିବାଳୟ ଥିଲା । ତୁମେ ଶିବାଳୟରେ ରହୁଥିଲ । ଏବେ ତୁମେ ବେଶ୍ୟାଳୟରେ ଅଛ । ତୁମେ ଶିବାଳୟ ନିବାସୀଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଛ । ଏଠାରେ ଅନେକ ଧର୍ମର କେତେ ଭିଡ ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁଁ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛି । ସଭିଙ୍କର ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି, ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକମାନେ ବିନାଶ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ସଦ୍‌ଗତି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ସଭିଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଅକ୍ଷର ଭଲ ଭାବରେ ନୋଟ୍ କର । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ଶୁଣି ବାହାରକୁ ଗଲେ ଏଠିକାର କଥା ଏହିଠାରେ ହିଁ ଭୁଲିଯା'ନ୍ତି । ଯେପରି ଗର୍ଭଜେଲ୍‌ରେ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ବାହାରକୁ ଗଲେ ପାପ କରିବି ନାହିଁ । ବାହାରକୁ ବାହାରିଲେ ବାସ ସେଠାକାର କଥା ସେଠାରେ ରହିଗଲା । ଟିକିଏ ବଡ ହେଲେ ପାପ କରିବାରେ ଲାଗିପଡନ୍ତି । କାମ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟ ମହଲ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଶେଷରେ ସେହିଦିନ ଆଜି ଆସିଯାଇଛି । କେଉଁଦିନ ? ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗର ଦିନ । ଯାହା ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛୁ । ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ଆମେ ହିଁ ଥିଲୁ, ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ ମଧ୍ୟ ଥିଲା । କର୍ମ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିଲା । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନଥିଲା । ଶେଷରେ ସେହିଦିନ ଆସିଛି ଯେବେକି ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପଢାଇବା ପାଇଁ । ସେ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଭଳି ପିତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା । ଏବେ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । କିଛି ସମୟ ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା, ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ । ୬୦ ବର୍ଷ ପରେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ କହିଥାନ୍ତି । ୬୦ ବର୍ଷ ହେଲେ ବାଡି ଧରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏବେ ତ ଦେଖ ୮୦ ବର୍ଷର ବୁଢା ମଧ୍ୟ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଏମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଉଡୁଛି । ଏବେ ଆତ୍ମାର ଡେଣା କଟିଯାଇଛି । ଉଡିପାରିବ ନାହିଁ । ରାବଣ ଡେଣା କାଟି ଦେଇଛି । ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । କେହି ଜଣେ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଫେରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ତ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କୁ ଯିବା ଦରକାର । ଶିବଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀ କହିଥାନ୍ତି ନା । ଶଙ୍କରଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀ କୁହାଯାଏ ନା । ବାବାଙ୍କ ପଛରେ ଆମେ ସବୁ ପିଲାମାନେ ଯାଇଥାଉ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଶରୀର ସହିତ ତ ନେଇଯିବେ ନାହିଁ ନା । ଆତ୍ମାମାନେ ସବୁ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ନ ହୋଇଛନ୍ତି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରିଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପବିତ୍ରତା ଥିଲା ତ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଥିଲା ସେସମୟରେ କେବଳ ତୁମେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମବଲମ୍ବୀ ହିଁ ଥିଲ । ଏବେ ଆଉ ସବୁ ଧର୍ମ ବାଲା ଅଛି ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ନାହିଁ । ଏହାକୁ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ କୁହାଯାଏ । ବରଗଛ ସହିତ ଏହାକୁ ତୁଳନା କରାଯାଇଛି । ମୂଳ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନାହିଁ ବାକି ସାରା ବୃକ୍ଷ ଛିଡା ହୋଇଛି । ସେହିପରି ଏହି ଦେବୀଦେବତା ଧର୍ମର ମୂଳ ନାହିଁ । ବାକି ସାରା ବୃକ୍ଷ ଛିଡା ହୋଇଛି । ନିଶ୍ଚିତ ଦିନେ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଏବେ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି, ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପୁଣି ଆସୁଛି ଏକ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ, ବାକି ସବୁ ଧର୍ମର ବିନାଶ ହୋଇଯାଏ । ନଚେତ୍ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୂରିବ ? କୁହାଯାଇଛି ଯେ ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଛି ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେବ । ଏହି ଭାରତ ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ହେଉଛି । କହିଥାନ୍ତି ଯମୁନା କୂଳରେ ପରିସ୍ତାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କାମ ଚିତାରେ ବସି କବରସ୍ତାନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ମଶାନବାସୀ ହୋଇଯାଇଛ । ପୁଣି ତୁମକୁ ପରିସ୍ତାନୀ କରୁଛି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶ୍ୟାମ-ସୁନ୍ଦର କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ? ଏକଥା କାହାର ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ନ ଥିବ । ନାମ ତ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ ନା । ରାଧା ଏବଂ କୃଷ୍ଣ ଏମାନେ ହେଲେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଲୌହଯୁଗରେ ଅଛ । ଗାୟନ ବି ରହିଛି ସାଗରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂଗର ଚିତାଗ୍ନିରେ ଜଳୁଥିଲେ । ଏବେ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଜ୍ଞାନ ବର୍ଷା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ସବୁ ଚାଲିଯିବେ ସୁବର୍ଣ୍ଣଯୁଗକୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ । ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଦାନ ମିଳୁଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସାହୁକାର ହେଉଛ । ଏହି ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ ରତ୍ନ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଅଟେ । ସେମାନେ ପୁଣି ବୁଝିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରର ବାଣୀ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଅଟେ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ପଦ୍ମପତି ହେଉଛ । ଏହା ରୋଜଗାରର ମାଧ୍ୟମ ଅଟେ ନା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନକୁ ତୁମେ ଧାରଣ କରୁଛ । ବୁଦ୍ଧିରୂପି ମୁଣା ଭର୍ତ୍ତି କରୁଛ । ସେମାନେ ପୁଣି ଶଙ୍କରଙ୍କ ପାଇଁ କହିଥାନ୍ତି ଯେ — ହେ ବମ୍ ବମ୍ ମହାଦେବ, ଝୋଲି ଭରିଦିଅ ଶଙ୍କରଙ୍କୁ କେତେ ଦୋଷାରୋପ କରିଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଅଭିନୟ ଏହି ଦୁନିଆର । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ୮୪ ଜନ୍ମ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କହିବା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ । ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ବି କହିବ । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଠିକ୍ କ'ଣ, ଭୁଲ୍ କ'ଣ, ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ପାର୍ଟ କ'ଣ ରହିଛି । ତୁମେ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲ, ଚକ୍ର ଲଗାଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ପୁଣି ଏବେ ଦେବତା ହେଉଛ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିନୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି । ବୈକୁଣ୍ଠର ଲୀଳା ଖେଳା ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ଦେଖୁଛ । ଏଠାରେ ତ ବୈକୁଣ୍ଠ ନାହିଁ । ମୀରା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହ ରାସ କରୁଥିଲେ । ସେସବୁକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କୁହାଯିବ । କେତେ ତାର ମହିମା ରହିଛି ।ସାକ୍ଷାତ୍କାର କଲା, କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାଥିରେ ନୃତ୍ୟ କଲା । ତେବେ କଣ ହେଲା, ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ ଗଲେ ନାହିଁ ନା ।ଗତି-ସଦ୍‌ଗତି ତ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ମିଳିପାରିବ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗକୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝିଛ । ଆମେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ବିରାଟ ରୂପର ବି ନଲେଜ୍ ଦରକାର ନା । ଚିତ୍ର ରଖିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ । ଅକାସୁର-ବକାସୁର

ଏହା ସବୁ ଏହି ସଂଗମଯୁଗର ନାମ ଅଟେ । ଭସ୍ମାସୁରର ମଧ୍ୟ ନାମ ଅଛି । କାମ ଚିତାରେ ବସି ଭସ୍ମ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୁଣି ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସାଇ ନେଇଯାଉଛି । ଆତ୍ମାମାନେ ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । କହିଥାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହିନ୍ଦୁ-ଚିନି ଭାଇ-ଭାଇ, ହିନ୍ଦୁ-ମୁସ୍‌ଲିମ୍ ମଧ୍ୟ ଭାଇ- ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ଭାଇ-ଭାଇ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି । କର୍ମ ତ ଆତ୍ମା କରୁଛି ନା । ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ଲଢେଇ କରୁଛି । ପାପ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାରେ ଲାଗୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ପାପ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ବାବା କେତେ ସ୍ନେହରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପିଲାମାନେ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିବାର ଅଧିକାର ଶିବବାବା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଉଭୟଙ୍କର ଅଛି । ବାବା ଦାଦାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କହୁଛନ୍ତି ଯେ — ହେ ସନ୍ତାନଗଣ! ବୁଝି ପାରୁଛ ନା, ଆମେ ଆତ୍ମାଗଣ ଏଠାକୁ ଆସି ପାର୍ଟ ବଜାଉଛୁ । ପୁଣି ଶେଷରେ ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରି ସାଥିରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆସୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏହି ଭାରତକୁ । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପରେ ପୁଣି ହୋଇଥାଏ କୃଷ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ପୁଣି ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଶେଷରେ ଶ୍ୟାମଳ ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ପୁଣି ଗୋରା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା ହେବ । ପୁଣି ସିଢ଼ିରେ ତଳକୁ ଖସିବ । ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ହିସାବ ଆଉ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ନଥିବ । ବାବା ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଲ — ଶେଷରେ ଭକ୍ତଙ୍କର ଡାକରା ଶୁଣିଥା'ନ୍ତି ।ଡାକିଥା'ନ୍ତି ମଧ୍ୟ — ହେ ଭଗବାନ ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦିଅ । ଭକ୍ତି ଫଳ ଦେଇନଥାଏ, ଭକ୍ତିର ଫଳ ଭଗବାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ।ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କରିଥାନ୍ତି । ତୁମେ ହିଁ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଶିବଙ୍କର ଭକ୍ତି କରିଛ । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିବ, ତୁମେ ଅନୁଭବ କରିବ ଯେ ଇଏ ଆମ କୁଳର ଅଟେ । କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ଯଦି ଜ୍ଞାନ ରହୁ ନାହିଁ ତାହା ହେଲେ ବୁଝିନିଅ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରି ନାହିଁ ଡେରିରେ ଆସିଛି । ଏଠାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଆସିବ ନାହିଁ । ଏହା ହିସାବ ଅଟେ । ଯିଏ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ତାକୁ ବହୁତ ଫଳ ମିଳିବ । କମ୍ ଭକ୍ତି ତ କମ୍ ଫଳ । ସେ ସ୍ୱର୍ଗର ସୁଖ ଭୋଗ କରିପାରିବେ ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଶିବଙ୍କର ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ କମ୍ କରିଛନ୍ତି । ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ ସଠିକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରୁଛି । ବାବା ବହୁତ ପ୍ରକାରର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ ଦ୍ୱାରା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ।ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ ।ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଯାହାକି ପଦ୍ମ ସମାନ ଅଟେ, ସେଥିରେ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ଝୁଲାମୁଣିକୁ ଭରପୁର କରି, ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରି ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତରେ ସଂମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୂରା-ପୂରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମନମନାଭବର ବିଧି ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧନଗୁଡିକର ବୀଜକୁ ସମାପ୍ତ କରି ନଷ୍ଟୋମୋହା ସ୍ମୃତି ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।
ସର୍ବବନ୍ଧନର ବୀଜ ହେଉଛି ସମ୍ବନ୍ଧ । ଯେବେକି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡି ଦେଇଛ ତେବେ ଅନ୍ୟ କାହା ସହିତ ମୋହ କିପରି ଆସିପାରିବ, କାରଣ ବିନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୋହ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ମୋହ ନଥିଲେ ବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଯଦି ବୀଜକୁ ହିଁ ସମାପ୍ତ କରିଦେବ ତେବେ ବୀଜ ବିନା ବୃକ୍ଷ କିପରି ଜନ୍ମ ନେଇପାରିବ । ଯଦି ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନ ରହିଛି ତେବେ ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ କିଛି ତୁଟେଇ ଦେଇଛ, କିଛି ଯୋଡି ଦେଇଛ । ସେଥିପାଇଁ ମନମନାଭବର ବିଧି ଦ୍ୱାରା ମନର ବନ୍ଧନଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ଅର୍ଥାତ୍ ନଷ୍ଟୋମୋହା ସ୍ମୃତି ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ, ତା'ପରେ ଏହି ଅଭିଯୋଗ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ଯେ କ'ଣ କରିବି ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହେଉନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ଶ୍ୱାସକ୍ରିୟା ହିଁ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହର ମାତ୍ରା କମ ନ ହେଉ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****